

LAURE VAN RENSBURG

DOAR

NOI

DOI

Bookzone
BUCUREȘTI, 2022

Casa o să le spună ce s-a întâmplat. Aici, fiecare lucru spune o poveste. Adevărul te va elibera, se spune.

E greșit.

Începe cu bătaia tăcută de inimă a unor lumini albastre pulsând prin ferestre, apoi lumea de afară dă năvală peste tot, cu tropăieli și bubuituri înfundate. Prin ușa deschisă, frigul se furișează înăuntru și o apucă în sus, pe scări. Casa se cutremură și revine la viață.

Vocile se răspândesc în măruntaiele ei, sfărâmând și mai mult tăcerea. Treptat, câteva cuvinte se desprind din haosul de zgomote – *victimă, inconștientă, Isuse Hristoase*. Apartin unui polițist cu mustață à la Burt Reynolds. Pe insigna strălucitoare scrie Adjunct Wilcox – litere negre gravate în alamă, cu „O”-ul scrijelit aproape ca un al doilea „C”. Are privirea doldora de întrebări, în încercarea de a înțelege ce s-a petrecut aici. Miroase a cafea și în perii mustății îi atârână un tiv de spumă. Dinții galbeni, care au mare nevoie de un detartraj, se ițesc printre buzele crăpate. Cu bărbia în palmă, încearcă să priceapă o scenă rareori întâlnită în această parte liniștită a ținutului. Un accident de mașină, poate, sau o betegeală la tăiat de lemne. Dar asta? Așa ceva doar animalele își fac unul altuia – și asta în adâncurile pădurii, nu într-o casă elegantă. Lucrurile petrecute aici au împrăștiat pe covor și pe pereți pete de sânge și miasmă de măruntaie. Închide ochii, dar imaginile s-au agățat de el, prinse în spatele pleoapelor. Îl urmează pe când se întoarce să coboare scările. Peste tot în jur, casa se dezvăluie ca decorul din *Povești de groază*.

Pe a treia treaptă zace aruncat un pandantiv în formă de inimă, atârnat pe un lanț rupt. Un dar pentru o fată care nu mai există. Unul dintre colegii lui Wilcox îl ridică și îi dă drumul într-o punguță din plastic, unde talismanul acesta romantic se transformă într-un indiciu ca toate celelalte, despre evenimentele îngrozitoare care s-au petrecut aici. Odată sigilată, punguța li se alătură celorlalte, pline în cea mai mare parte, se pare, cu haine sfâșiate. Una dintre ele conține cioburile unei căni.

La primul etaj sunt și mai mulți polițiști care se foiesc de colo până colo, și mai multe priviri întrebătoare, și mai mult haos. O explozie de blițuri; bâzâitul continuu al parașitilor de la stațiile radio ale poliției; plesnetul mânușilor din latex; un miros persistent care devine și mai insuportabil aici, jos, și-l face pe adjunctul Wilcox să respire pe gură. Miasma morții și a fluidelor corporale se scurge afară. Pe tocurile ușilor și pe ziduri sunt dâre de sânge; blatul de la bucătărie e mânjit tot – o poveste care întinează mortarul și lemnul, scrisă în stropi împroșcați, pentru a fi descifrată. În camera de zi, un scaun cu rotile zace răsturnat pe-o parte, ca un animal rănit, în timp ce resturile carbonizate ale unei genți mocnesc în șemineu.

Fiecare lucru spune o poveste.

Lăsând haosul în urmă, adjunctul Wilcox se îndreaptă în grabă spre gura căscată a ușii de la intrare.

Afară se simte mușcătura ascuțită a aerului înghețat. Razele soarelui punctează orizontul cu pete galbene și portocalii, arătând calea spre o nouă zi. De pe cer au dispărut norii grei, întunecați; albastrul a cucerit din nou văzduhul, unde pescărușii țipă la intrușii ce tulbură pacea și liniștea falezei.

Zăpada din fața casei este brăzdată de o urmă de sânge; la capătul ei, o mână înmănușată extrage un cuțit din mormântul lui înghețat. În depărtare, ușile duble ale garajului se deschid larg și un alt polițist, așezat pe vine,

cercetează tăieturile adânci din cauciucul de pe față, complet dezumflat. Nimeni nu a putut pleca de aici.

Printre mașinile de poliție așteaptă și o ambulanță. În spatele conturului ei masiv și al luminilor pâlpâitoare, pădurea a încetat să mai fie o prezență amenințătoare; copacii s-au descâlcit din întuneric. Totul arată diferit la lumina zilei. Însă, chiar dacă acum zăpada sclipește de frumusețe, sub ea pământul este în continuare mort.

Doi paramedici sar din spatele ambulanței. Aerul dinăuntru este îmbâcsit cu miros de amoniac. Salteaua subțire de pe targa metalică scârțâie la fiecare mișcare.

— Încotro, băieți? întreabă adjunctul.

— La Spitalul General „Îndurarea”, îi răspunde un doctor cu părul strâns la ceafă, într-o coadă blondă. Pare prea tânăr ca să fie responsabil de viața cuiva.

După ce ușile ambulanței se închid cu o bufnitură, în aer rămâne plutind un cuvânt, înțepător ca mirosul de sulf al gămăliei de chibrit arse, un cuvânt care nu-și găsește locul aici.

Îndurare.

Prima zi

Nu-i nevoie să fi odaie ca să fi bântuit
Și nu-i nevoie să fi nici casă;
Mintea are coridoare ce trec
Dincolo de lumea materială.

Emily Dickinson

1. Ellie

Dacă n-am grijă, s-ar putea să mă lovesc. Rău de tot. Respir cu dificultate și înaintez pe trotuarul sigilat într-un înveliș de gheață, fiindcă fiecare pas este o provocare pentru relația mea cu gravitația. Geanta mare pe care o duc în mână și sacoșa grea atârnată pe umăr amenință să-mi distrugă echilibrul fragil. Am luat cu mine lucruri cât să-mi ajungă pentru trei zile. Dar mai întâi trebuie să ieșim din oraș.

Mașina este doar la un metru distanță, dar un singur pas greșit și... piciorul drept îmi scapă de sub control, alunecând într-o parte. Prinzându-mă de braț, Steven îmi atenuează căderea înainte să aterizez jenată pe trotuar. Șoldul încă mă înțeapă de la căzătura de acum câteva zile. Din fericire, el nu a fost de față ca s-o vadă. La ieșirea din metrou am alunecat pe ultima treaptă și m-am întins în zăpadă ca o plăcintă, iar conținutul genții s-a împrăștiat și toate nimicurile dinăuntru au zburat pe gheață. M-am ridicat în patru labe și mi-am cules bulendrele de pe jos, blocând calea navetiștilor grăbiți, cu toții capabili să-și țină echilibrul mai bine decât mine.

— Ai grijă, doar nu vrei să termini călătoria înainte de-a o începe, glumește el, oferindu-mi unul dintre cele mai fermecătoare zâmbete din dotare.

Am nevoie de el ca să-mi mențin stabilitatea. Abia după ce-mi recapăt cu totul echilibrul, îmi ia geanta din mână și o aruncă în portbagajul deschis al Lexusului. Chiar dacă poartă pantofi de oraș, nu alunecă absolut deloc.

— Îmi pare rău.

Scuzele îmi ard obraji roșii ca focul și mă strecor în grabă în mașină, înainte să mă fac și mai mult de răs. Mă prăbușesc pe scaunul pasagerului, într-un maldăr de lânărie – straturi de pulovere, paltonul, mănușile și un fular lung, bleumarin, înfășurat în jurul gâtului, plus o căciulă șleampătă îndesată pe cap. Ridicând scurt din umeri, Steven își lasă haina să-i alunece de pe brațe. O împăturește și o așază pe scaunul din spate, apoi se strecoară pe scaunul șoferului răsucindu-se ușor, cu o mișcare perfect controlată, în timp ce eu mă foiesc pe scaunul de alături, luptându-mă să mă descâlcesc din haine.

Tocmai sunt în impas cu paltonul când aerul începe să vibreze de la bâzâitul ușor al telefonului de pe bord. Steven îl apucă înainte să pot arunca o privire spre ecran. Zâmbește la mesajul scris acolo, oricare va fi fost acesta, apoi se încruntă.

— Este în regulă? îl întreb, dar pare că nici nu mă aude, concentrat asupra telefonului. Este totul în regulă? repet întrebarea.

— Da, scuze, este OK, ceva la serviciu.

Expresia de pe chipul lui mă îngrijorează.

— Ai ceva de rezolvat?

Un singur cuvânt din partea lui și totul se poate duce de râpă. S-a mai întâmplat și altă dată. Cu doar două săptămâni în urmă, a anulat cu un mesaj cina de la Nessia, cu câteva ore înainte să ne întâlnim. Ideea că excursia noastră aniversară ar putea fi contramandată așa, din scurt, mi se strecoară pe sub piele și mă face să mă cutremur. Mă lupt neputincioasă cu panica și cu centura de siguranță, care nu se clintește. Cu cât trag mai tare, cu atât rămâne mai înțepenită. Nu, nu se poate

întâmpla așa ceva. Chipul lui nu-mi dă niciun indiciu în legătură cu ce va decide.

— De orice-ar avea nevoie, se pot descurca și fără mine. În următoarele trei zile sunt numai al tău, spune el, cu ochii în ochii mei.

Și îl cred.

Mă scufund în scaun și, în sfârșit, cuplez cu un clic centura de siguranță în locașul ei, gata pentru primul nostru weekend în afara orașului. Lăsând treburile în urmă, Steven dă drumul telefonului să alunece în compartimentul de lângă frâna de mână. Lumina muribundă a ecranului clipește ușor și atunci realizez că nu l-am sunat înapoi pe Connor. Numele lui îmi apăruse o fracțiune de secundă pe ecran, în timp ce-mi făceam bagajul, și promisiunea mea tăcută că o să-l sun îndată ce termin rămăsese uitată undeva, în nenumăratele du-te-vino dintre baie și dormitor.

Acum e prea târziu.

Mașina se îndepărtează silențioasă de bordură și cauciucurile mușcă din pietrișul împrăștiat pe drum. În timp ce suntem înghițiți de traficul de după-amiază, Steven se uită scurt în oglinda retrovizoare și privirea-i rămâne acolo, fără să revină la drumul care i se așterne în față. Este atras de ceva de la care nu vrea să-și ia ochii, ceva ce-i adâncește ridul dintre sprâncene. Mă foiesc în scaun, dar – pe când dăm colțul – tot ce prind în oglinda aburită este o fâșie dintr-un palton ciclamen și o vâltoare de cârlionți blonzi.

— Deci, prima călătorie din 2018, spune Steven înainte să-i pot adresa întrebarea pe care o simt conturându-se în adâncul gâtului.

— Prima călătorie împreună.

— Prima aniversare de șase luni.

Bară la bară, ne târâm spre ieșirea din Manhattan sub un cer înnorat, colorat în portocaliu, semn neîn-doielnic că stă să ningă iar. De zile întregi, zăpada se tot adună în troiene, aglomerând trotuarele și aleile de acces, ceea ce a dus la o creștere a numărului de membre rupte și de contuzii minore. Circumstanțele sunt de neevitat: prognoza e aceeași și mai jos, în Chesapeake Bay.

Văd în oglinda retrovizoare cum traficul se mai liniștește după ce părăsim Newark. Steven știe drumul spre destinație, dar sistemul de navigare îi mai dă ponturi despre cum să ajungem acolo. Relaxată în scaunul pasagerului, îmi imaginez că am ajuns deja și în mintea mea weekendul se derulează perfect.

Mai avem încă o oră până la destinație, iar indicatorul de combustibil ne arată că abia dacă ne-a mai rămas un sfert de rezervor, așa că Steven intră pe următoarea bretea, îndreptându-se spre o stație de benzină.

— Poți să-mi iei o pungă de Hershey's Kisses? îl întreb îndepărtându-mă, în timp ce el face plinul mașinii.

Iau cheia de la toaletă de la casă de marcat – casierita e o tânără cu părul albastru strident, îmbrăcată în uniformă din poliester, cu o expresie plictisită pe chip. Pe jos e alunecuș de la zăpada topită și noroioasă; mă sprijin de perete ca să ajung în spatele clădirii.

Aerul geros de ianuarie îmi pișcă pielea rămasă descoperită, de deasupra fularului înfășurat în jurul gâtului. Îmi îngrop nasul mai adânc, respirând prin cașmirul moale. E un dar primit de la Steven. Nici măcar nu vreau să mă gândesc cât a costat, dar știe cât de tare urăsc frigul. Nu sunt făcută pentru așa ceva. Totuși, prefer să fie frig decât umezeală. Frigul nu poate decât să îți se strecoare pe sub straturile de haine; umezeala se insinuează pe sub piele și nu mai pleacă. Tremur.

În cămăruța fără ferestre, aerul este acru de la mirosul înțepător de urină și de înălbitor ieftin. Respirând pe gură, mă las deasupra vasului încercând să fac pipi cât pot de repede, ignorând literatura fără perdea, panseurile profunde și arta discutabilă scrijelite, toate, pe pereți.

Doar o sută cincizeci de kilometri ne mai despart de destinația finală, iar apoi: doar noi doi, pentru trei zile. Trei zile. Șaptezeci și două de ore, 4 320 de minute de noi doi, fără cotloane unde să ne ascundem unul de celălalt. Sper să nu stric totul. Se pare că nu poți cunoaște cu adevărat pe cineva până când nu pleci undeva cu el. Unde am citit asta? Ce nu știi încă despre Steven și o să aflu în acest weekend?

Ridic din umeri și termin treaba, apoi mă hotărâsc să sar peste spălatul pe mâini în chiuveta asta, unde par să crească noi forme de viață.

Trag adânc aer în piept. Afară, aerul este greu de la vaporii de benzină. Intru iar în magazin, chiar la timp ca să apuc s-o văd pe fata de la casă cum roșește la ceva ce i-a spus Steven. Se joacă plimbându-și degetele peste armata de brățări încolăcite pe încheietură, își pleacă privirea și răspunde. Schimbul lor de replici mă țintuiește în loc, în pragul ușii, cu aburul răsuflării umezindu-mi fața îndărătul straturilor de lână ale fularului. Încremenită, îi privesc buzele mișcându-se și îmi imaginez vorbele trecându-le pragul. Lumina artificială îi prinde argintiul tâmplelor, aruncând o strălucire radiantă asupra profilului său regal.

— Scuze.

Cuvântul acesta mă smulge din transă și sar într-o parte, ca să-i fac loc să treacă unei femei între două vârste, cu ochelari supradimensionați și chip blând. Intru după ea și simt cum cheia de la toaletă îmi atârna greu între degete.

Înăuntru, scena s-a schimbat; Steven își trece AMEX-ul negru peste POS și ia chitanța de pe tejghea, în timp ce fata îmi aruncă un zâmbet profesional. Odată ce-au terminat, îi întind cheia. Steven mă ia de mijloc și mă cuibăresc în îmbrățișarea lui.

— Nu aveau Hershey's Kisses, dar ți-am luat o pungă de Reeses Peanut Butter Cups, îmi spune el în timp de ne îndepărtăm, lăsând-o în urmă pe fata cu părul albastru.

— Mulțumesc.

Reeses sunt favoritele lui, nu ale mele; mereu mi se face rău de la cantitatea exagerată de unt de arahide. Înainte să mai apuc să spun ceva, îmi întinde chitanța de la cardul de credit.

Mașina scoate un piuit, ca o invitație către noi să scăpăm de frig. Fulgi de nea au început din nou să cadă din cer, croindu-și drum prin golul dintre fular și pielea mea – înțepături minuscule de ger, care-mi înfioară umerii. De cealaltă parte a mașinii, Steven își trosnește gâtul.

— Pot să conduc eu restul drumului, dacă vrei, mă ofer eu, împăturind în pliuri mici chitanța dată de fata cu părul albastru.

— Nu, sunt bine.

— Ești sigur? E drum lung, nu mă deranjează.

— E OK. Nu vreau să-ți faci griji, cu toată zăpada de pe drum.

— Știi că mă pricep la condus.

— Bineînțeles că te pricepi. Dar relaxează-te și o să ajungem curând la destinație, spune el, strecurându-se pe scaunul șoferului.

Revenim pe autostradă și simt cum aerul din mașină devine tot mai dens, îngreunat de realitatea din ce în ce mai copleșitoare a acestui weekend. Pe când căldura țâșnește prin fantele de ventilație, arunc o privire spre profilul lui Steven, luminat intermitent de strălucirea artificială a luminilor de pe autostradă și de la mașinile ce trec pe lângă noi. Chipul îi este traversat de lumini și umbre, ca niște gânduri trecătoare.

Ochii îmi tot aleargă între constelația stopurilor din față și chipul lui, dar rămân în cele din urmă ațintiți asupra feței – liniile nasului drept, fruntea înaltă, curbura buzei de jos. Un furnicar de sentimente mi se răsucesc în piept, atât de puternic încât amenință să se reverse în mașină. Ungھیile sapă în partea cărnoasă dintre degetul mare și arătător, până când durerea umbrește orice altceva. Nu-mi vine să cred că am reușit să ajungem la șase luni împreună, în ultima vreme ne-au stat atâtea în cale, dar am lăsat totul în urmă, în orașul acela, și n-am mai rămas decât noi. *Doar noi doi.*

Când trecem granița statului, ritmul monoton al autostrăzii mi se așază greu pe pleoape. Las un pic pe spate spătarul scaunului și mă întind, încercând să mă instalez comod pentru restul drumului până la Chesapeake Bay. Picioarele mele își dispută spațiul cu geanta de pe podea.

– De ce n-o pui pe scaunul din spate?

– Nu, este OK.

Mă aplec și împing geanta la baza scaunului, ca să-mi pot întinde ca lumea picioarele.

– Chestia aia arată mereu de parcă e gata să explodeze.

Râsul lui se înalță ca un talaz în spațiul strâmt din mașină. Deschid fermoarul genții și îndes înăuntru punga nedesfăcută de Reeses Cups.

— Ce-ai luat acolo? mă întreabă, aruncând o privire cu coada ochiului, însă nu mă vede decât pe mine, aplecându-mă să închid fermoarul. Ascunzi un cadou pentru mine?

— Nu.

Categoric n-aș vrea să vadă ce i-am luat, cel puțin nu acum.

— Chestiile obișnuite. Portofelul, obiecte de toaletă, cărți, chestii. Știi tu.

— Cărți? Ți-ai luat teme de făcut în weekendul nostru?

— Da. Nu. Doar pentru cercetare, nu sunt teme. Vine peste mine eseul ăla despre Dostoievski. Poate reușesc să mai citesc câte ceva.

Ochii lui părăsesc panglica de asfalt dezvăluită de faruri ca să mă privească, apoi se întorc la drum.

— Tot la aia lucrezi? Care dintre ele este? *Idiotul*?

— Nu, *Demonii*.

Râde iar.

— Hai că e mișto. Îmi zici că ți-ai adus cu tine o grămadă de fustangii și criminali în excursia noastră de weekend.

— Ei bine, *profesore*, m-am gândit că o să faci față competiției pentru atenția mea. În plus, ai putea să mă ajuți cu discuția despre „mândrie și vină în *Demonii*”, în caz că rămânem fără subiecte de conversație.

— Din fericire, pot să te țin destul de ocupată încât să nu fie nevoie să discutăm despre Dostoievski, spune el, ridicând mâna dintre scobiturile volanului și întinzându-se să mă mângâie pe obraz.

— Ei bine, mai vedem noi, îi răspund.

Îmi pune mâna pe ceafă și mă trage spre el, ca să mă sărute scurt.